

φόρων προμηθευτῶν, τὴν ἡμέραν ἐπωλήθησαν ὅλαι αἱ ἀμαξαὶ καὶ τὰ τέσσαρα ἄλογα, τὰ ἐπύρην ἀμέσως, καὶ τὴν ἄλλην ἐκλείσθη τὸ μέγαρον. Ἐγὼ πρώτη εἶδα τὸ πρῶν ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν. Δὲν ἤξεύρω τί ἐπύρην μαζῇ των ὁ κύριος κόμης καὶ ἡ κυρία κόμης, βέβαια ὅμως τὰ ἐπιπλα δὲν τὰ ἐπύρην. Ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἦλθαν δύο ἀνθρώποι, οἱ ὁποῖοι ἐμβῆκαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου ἀπὸ μίαν θύραν τῆς ὁποίας τὸ κλειδί εἶχα ἐγώ. Ὁ ἕνας ἐφόρει μαῦρα φορέματα καὶ ἄσπρον λαίμοδέτην, ἐνόησα δὲ ἀμέσως ὅτι ἦτο συμβολαιογράφος. Ἐκεῖνοι οἱ δύο ἐκόλλησαν τὸ χαρτί: *Μέγαρον πρὸς πώλησιν*. Αὐτὰ ἤμπορῶ νὰ σᾶς πῶ, κύριε.

Ὁ τραπεζίτης τὴν νύχαιστίησε καὶ ἐξῆλθε τοῦ ἐργαστηρίου.

— Ναί, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅλα εἶναι ἀκατανόητα καὶ παράδοξα· πῶς νὰ μαθῶ τί συμβαίνει;

Αἰφνης τὸ βλέμμα του προσηλώθη ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἐκτύπησε τὸ μέτωπον.

— Ποῦ ἔχω λοιπόν τὸ λογικόν μου; ἀνέκραξε. Καὶ ὁ συμβολαιογράφος;...

Β'

Ὁ συμβολαιογράφος.

Ὁ κύριος Βὰν Ὁσσην ἐπέβη τῆς ἀμαξῆς καὶ διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τῶν Πριγκήπων».

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ὑπετονθόρυσεν ὁ ἀμαξηλάτης, μαστιγῶσας τὰ πλευρά τοῦ ἀσθματικοῦ αὐτοῦ ἵππου, τοῦλάχιστον δὲν θὰ ἦναι καὶ τὸ ξενοδοχεῖον κλειστὸν αὐτὴν τὴν φορὰν· δὲν θὰ τὴν πάθωμεν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἄλλανδὸς τραπεζίτης ἐνεκατέστη ἐν τῷ «Ξενοδοχείῳ τῶν Πριγκήπων», καὶ ἐγευματίεζεν ἐν τῷ δωματίῳ του. Ἦτο περίφροντις· ἐσκέπτετο τὸν φίλον του κόμητα Δελασέρ καὶ παρεδίδοτο εἰς πικρὰς σκέψεις περὶ τῆς ἀστασίας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ περὶ τῶν πικριῶν, ἃς ἀνά πάσαν στιγμὴν ποτίζεται ὁ ἀνθρώπος ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ.

Ὁ Βὰν Ὁσσην, περατώσας τὸ γεῦμα, αὐτοῦ ἦναψε σιγάρων, ἦνοιξε τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του, τὸ πρὸς τὴν ὁδὸν Ρισελιέ, ἐπηρείσθη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου καὶ θέλων ν' ἀποδιώξῃ τοὺς ζοφεροὺς αὐτοῦ διαλογισμοὺς ἤρξατο παρατηρῶν τὰ πρὸ αὐτοῦ παρὰθυρα τῶν οἰκιῶν, τὰς διὰ μεγάλων γραμμάτων ἐπιγραφάς, καὶ ἐν τῇ ὁδῷ, ἐφ' ἧς ἀπλετοὶ διερχέτο τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, τὴν ἀένναον κίνησιν τῶν ἀμαξῶν ἐπὶ τῆς λεωφόρου καὶ τὸν πολὺσαλον πηγαινοερχομὸν τοῦ πλήθους ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων.

— Ἰδοὺ οἱ Παρίσιοι, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἡ παγκόσμιος πόλις, ἡ κοιτίς τῶν τεχνῶν, ἡ πηγὴ τῶν ὡραίων πραγμάτων καὶ τῶν μεγάλων ἰδεῶν, τὸ μέγα τῆς φερεπονίας ἐργαστάσιον, ὁ φάρος, οὗ τὸ φέγγος διαχεῖται ἐφ' ὅλον τὸν κόσμον. Παρίσιοι, Παρίσιοι! θαυμάζω τὸ μεγαλεῖόν σας τὸ σθένος! Καὶ τὸ Λονδῖνον εἶναι μεγάλη πόλις, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τοὺς Παρίσιους!

Ὁ κ. Βὰν Ὁσσην ἐκάπνισε τὸ σιγάρων αὐτοῦ, ρίψας δὲ τελευταῖον ἔκχαμβον βλέμ-

μα ἐν τῇ ὁδῷ, ἐκλείσε τὸ παράθυρον.

— Αὐριον τὰς ὑποθέσεις, ἐψιθύρισε, σήμερον θ' ἀσχοληθῶ περὶ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Ἦνοιξεν ἀμέσως τὸν μάρσιπον αὐτοῦ, ἔλαβε κομψὴν ἐνδυμασίαν, ἐνδυθεὶς δ' αὐτὴν ἐξῆλθε τοῦ «Ξενοδοχείου τῶν Πριγκήπων» καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν ὁδὸν Προβηγκίας, ἐνθα διέμενε ὁ συμβολαιογράφος, πρὸν δὲν ἦτο ἀνατεθειμένη ἡ πώλησις τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Κορβιζιέ ἔκειτο ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι. Εἰσῆλθεν ὁ Βὰν Ὁσσην καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τινὰ τῶν γραφείων, ὅστις ἐφαίνετο πολυάσχολος, ἀναδιφῶν μέγαν φάκελλον, δὲν εἶχε πρὸ αὐτοῦ,

— Κύριε, εἶπεν, ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν κύριον Κορβιζιέ.

Ὁ γραφεὺς ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ δείξας διὰ τῆς χειρὸς θύραν πρὸς τὸν ξένον ἀπεκρίθη:

— Ὁ κύριος Κορβιζιέ εἶναι μόνος τὴν στιγμὴν αὐτὴν, δύνασθε νὰ εἰσέλθῃτε.

Ὁ τραπεζίτης ἔκρουσεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν, εἶτα δέ, ἀνοιξας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συμβολαιογράφου. Οὗτος ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς καὶ μειδιῶν ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα πρὸς τὸν ξένον, δὲν ὑπέλαθεν ὡς νέον πελάτην.

— Τί διατάσσετε, κύριε; ἡρώτησε ρίψας ταχέως ἐπ' αὐτοῦ ἐταστικὸν βλέμμα.

— Ἐρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω, κύριε, ὅπως εὐαρεστηθῇτε νὰ μοὶ δώσῃτε πληροφῶριαν τινά.

— Ἐὰν δύναμαι, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἱκανοποιήσω. Καθίστατε, κύριε.

— Πρὸ παντὸς ὀφείλω νὰ σᾶς εἶπω τίς εἰμι.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Γ.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια.]

— Εἴμεθα μία καὶ ἡ αὐτὴ οἰκογένεια, εἶπεν ἡ κυρία Ὀντάν. Ἡ κυρία Δραπιέ εἶναι δι' ἡμᾶς θυγάτηρ ἢ ἀδελφή.

— Δὲν ἠδυνάμεθα ἄρα γε, διέκοψεν ἡ κυρία Βοσμωρό, νὰ φέρωμεν ἐδῶ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς τὴν κυρίαν Δραπιέ;

Ἡ Ἰουλιανὴ ἔλαβε τὸν λόγον.

— Λυποῦμαι ὅτι δὲν συμφωνῶ μετὰ τῆς μητρός μου καὶ θὰ εἶπω διατί, ἂν δυνηθῶ νὰ ἐκφράσω τὴν σκέψιν μου.

— Θὰ τὴν ἐκφράσῃτε κάλλιστα, δεσποινίς, ὑπέλαθεν ὁ Μονταριόλ.

— Ὁ κύριος Μονταριόλ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰουλιανὴ, μὰς εἶπεν ὅτι ἡ κυρία Δραπιέ ἀσθενεῖ οὐ μόνον σωματικῶς ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς, νομίζω δὲ ὅτι ἂν ἐδῶ δυνάμεθα νὰ τὴν περιποιηθῶμεν κάλλιον ἢ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς σωματικῶς, δὲν εἶναι ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸ ἠθικόν.

— Καὶ διατί; ἡρώτησεν ἡ κυρία Κόλλας.

— Ἡ ἠθικὴ νόσος τῆς κυρίας Δραπιέ, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιανὴ, εἶναι ἡ ἐγκαταλείψις καὶ ἡ... στενοχωρία, δὲν τολμῶ νὰ εἶπω ἡ πενία.

— Εἵπατέ το λοιπόν, διέκοψεν ἡ κυρία Κόλλας.

— Ἐνυμφεῖσθαι ἀξιωματικόν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰουλιανὴ, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὰς τέρψεις τοῦ κόσμου καὶ νὰ ζήσῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Λόγοι, τοὺς ὁποίους εἶναι ἀνωφελές νὰ ὑπομνήσω, δὲν ἐπέτρεψαν τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐλπίδων τῆς, σήμερον δὲ ἀποθνήσκει ἐκ τῆς ἀπογοητεύσεως.

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, ἀνέκραξεν ὁ Μονταριόλ.

Ὁ Βονέ δὲν ἐτόλμησε νὰ διακόψῃ τὴν Ἰουλιανὴν, προσήλωσεν ὅμως ἐπ' αὐτῆς βλέμμα συγκεκινημένον, δηλοῦν ἐγκρίσιν εὐγλωττότερον τῆς ἐνθουσιώδους κραυγῆς τοῦ στρατιωτικοῦ ἱατροῦ.

— Ὅ,τι δὲν εὗρεν, ὑπέλαθεν ἡ Ἰουλιανὴ, πρέπει νὰ τῇ τὸ παράσχωμεν, τοῦτο δὲ μόνον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εἶναι δυνατόν. Εἰς τὴν αἰθουσάν τῆς δυνάμεθα νὰ τῇ χορηγήσωμεν τὸν κοινωνικὸν βίον καὶ τὰς τέρψεις αὐτοῦ.

— Εὐγε, εἶπεν ὁ Μονταριόλ.

— Θὰ στείλω πρὸς αὐτὴν τὸ θέατρόν μου, ἀνέκραξεν ὁ Ἐσπαρβαρίγκ, καὶ θὰ τῇ ἀπαγγεῖλω μονολόγους τερπνοτάτους.

Ἡ κυρία Κόλλας, καθημένη πλησίον τοῦ Βονέ, ἐκυψε πρὸς αὐτόν καὶ διὰ φωνῆς συριζούσης ἐψιθύρισεν:

— Ἡ καλὴ Ἰουλιανὴ εἶναι ἀληθῶς ἀπλοϊκὴ καὶ δὲν ἐννοεῖ ὅτι σκοπὸς πάντων τούτων εἶναι νὰ ἐξασφαλισθῶσιν αἱ συνεντεύξεις τοῦ κυρίου Μονταριόλ καὶ τῆς κυρίας Βοντάμ, αἵτινες δυσκόλως θὰ ἐγένοντο παρὰ τῷ λοχαγῷ, τοῦ ὁποίου ἡ ζηλοτυπία δὲν κρύπτεται... ἐντίμως.

— Σήμερον μόνον ἐγνώρισα τὸν κύριον Μονταριόλ, ὑπέλαθεν ὁ Βονέ, δὲν τὸν ἐφάνταζόμεν δὲ οὔτε τόσον εὐγενῆ, οὔτε τόσον γενναῖον.

— Λέγετε τοῦτο διότι ἐπαινεῖ τὴν Ἰουλιανὴν.

Ὁ Βονέ δὲν εἶπέ τι, ἀλλ' ἤκουε τὰς διὰ τὴν ἐπισύσαν λαμβανομένας ἀποφάσεις.

— Τὴν δεκάτην θὰ διασκεδάσω τὰ ἄνθη εἰς τὴν αἶθουσαν, εἶπεν ἡ κυρία Ζενεβραῖς.

— Τὴν ἐνδεκάτην θὰ στείλω τὸ πρόγευμα, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ὀντάν.

— Ἡ σκληροτέρα στιγμὴ τῆς ἡμέρας, εἶπεν ἡ Ἰουλιανὴ, θὰ ἦναι ἡ τοῦ χωρισμοῦ τῆς μητρός ἀπὸ τοῦ τέκνου τῆς. Ἐδῶσα συνέντευξιν εἰς τὴν τροφὴν εἰς τὰς δύο, ὑποθέτω δὲ ὅτι θὰ φύγῃ εἰς τὰς δύο καὶ ἡμίσειαν. Τὴν ὥραν ἐκείνην θὰ ἦμαι μετὰ τῆς μητρός μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου πλησίον τῆς κυρίας Δραπιέ καὶ θὰ προσπαθῶμεν νὰ τὴν παρηγορήσωμεν. Ἰσως πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ κλαύσῃ ὀλίγον, ἀλλ' ἐὰν μία ἐκ τῶν κυριῶν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς τρεῖς θὰ ἦναι εὐχάριστος.

— Θὰ ἔλθωμεν εἰς τὰς τρεῖς, εἶπον συγχρόνως ἡ κυρία Ζενεβραῖς καὶ ἡ κ. Βοντάμ.

— Εἶναι δυνατόν νὰ δοθῇ συνέντευξις αὐθαδέστερον ταύτης, ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Κόλλας.

— Καὶ ἡμεῖς πότε δυνάμεθα νὰ ἔλθωμεν; ἠρώτησεν ὁ Σολέ.

— Ὅταν θέλετε, κύριοι.

Τὴν ἐπιούσαν τὰ πάντα ἐγένοντο ὡς εἶχον ἀποφασισθῇ. Ἀπὸ τῆς πρωίας ἡ Ἰουλιανὴ παρουσίασε τῇ κυρίᾳ Δραπιέ τὸν σύζυγον τῆς τροφοῦ, πρὸς ὃν αὕτη πολλὰς ἔκαμε συστάσεις. Τὴν δεκάτην ἡ κυρία Ζενεβραῖς ἀφίκετο κατὰφορτος δι' ἀνθέων, δι' ὧν διεκόσμησε τὴν αἴθουσαν. Εἵτα τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἦλθεν ἡ Ἰουλιανὴ μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐν συνοδίᾳ τῆς τροφοῦ.

Ἡ μικρὰ παιδίσκη ἦν ἐνδευμένη καθαρῶς, αἱ δὲ ἀποσκευαὶ τῆς ἦσαν ἐτοιμαίαι.

— Τί ὥραϊο κοριτσάκι, εἶπεν ἡ τροφὸς λαμβάνουσα τὴν μικρὰν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, θὰ τοῦ δώσω γαλατάκι ἐγώ.

Καὶ ἀνοίξας τὸν στηθόδεσμον αὐτῆς ἐξήγαγε πλήρη καὶ εὐπλαστον μαστόν, ὅπως διάφορον τοῦ τῆς κυρίας Δραπιέ. Ἡ μικρὰ ἐδράξατο αὐτοῦ καὶ ἤρξατο θηλάζουσα ἀπλῆστως.

— Ἀ! εἶπεν ἡ τροφὸς, τὸ καυμένο, πεινᾷ.

Δάκρυα ἐπλήρωσαν τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μητρὸς, ἥτις ἐστράφη ἵνα κρύψῃ τὴν συγκίνησίν τῆς.

— Θὰ τὴν ἐκνιδῇτε μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, εἶπεν ἡ Ἰουλιανή.

— Τὸ γνωρίζω ἄλλ' ἡ θλίψις μου εἶναι ὑπερβολικὴ. Ἦμην τόσον εὐτυχὴς ἔχουσα τὴν θυγατέρα μου καὶ θηλάζουσα αὐτήν.

Ἡθέλησε νὰ βραδύνῃ τὸν ἀποχωρισμόν, ἀλλ' εἰς τὴν θύραν ἀνέμενεν ἡ ἀμαξα τῆς τροφοῦ, ὃ δὲ σύζυγός τῆς θ' ἀνυπομόνει, ἔχων πολλὴν ἐργασίαν εἰς τοὺς ἀγρούς.

— Δὲν θὰ τὴν μαλώνης... ἀλήθεια;

— Νὰ τὴν μαλώνω! μὰ διατὶ Παναγιά μου!

Ὡς εἶχε προῖδει ἡ Ἰουλιανή, ἡ κυρία Δραπιέ ἔκλαυσε πικρῶς, ἐγκαίρως δὲ ἦλθον αἱ κυρίαι ὄντα καὶ Ζενεβραῖς.

Ὁ Μονταριὸλ ἦλθεν, εἵτα ὁ Βονέ καὶ ὁ Σολέ. Ἡ συνδιάλεξις τότε κατέστη γενική, διηθῆναι δὲ αὐτὴν ἡ κυρία Δραπιέ ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ τὸ πρόσωπον ἔχουσα ὥρρον καὶ τεθλιμμένον.

Κατόπιν ἦλθεν ὁ Ἑσπαρβαρίγκ, ὅστις εἶπεν:

— Αὕτη εἶναι ἡ χαριεσττέρα συναναστροφή, τὴν ὁποίαν εἶδα εἰς Φεγιάδην.

Ἡ κυρία Δραπιέ ἠρυθρίασεν ἐξ ὑπερηφάνειας.

— Ἐπωφελοῦμαι τῆς εὐκαιρίας καὶ θὰ σὰς ἀπαγγείλω ἓνα μόνολογον.

Μετὰ τὸν μόνολογον ὁ Βονέ καθεστῆαις πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐπαιξεν, ἐνῶ ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθει.

Ἐν μέσῳ πάντων τούτων τῶν πληρουμένων τὴν αἴθουσαν, ὁ Δραπιέ ἐπηγάινε καὶ ἤρχετο κατηφῆς, ἐξηυτελισμένος καὶ ὑπερήφανος ἐνταυτῷ.

Τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν ἐκόμισαν παγοδοχεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Μονταριὸλ ἔλαβε παγωτόν, ὅπερ προσέφερε τῇ ἀσθενεῖ του.

— Ὡ! ἀλλ' εἶναι παρὰ πολὺ, εἶπεν αὕτη.

— Ὅχι, δὲν εἶναι πολὺ, εἶναι καὶ τοῦτο

φάρμακον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ λαμβάνετε δις τῆς ἡμέρας, τὴν ὥραν ταύτην καὶ τὸ ἐσπέρας.

Ἄλλ' ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ Δραπιέ ἐξηγήθη.

Διὸ εἶπε καθαρὰ τῷ Μονταριὸλ:

— Δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ, ἀφοῦ εἶναι φάρμακον· δὲν τὸ δέχομαι ὅμως ἂν δὲν μοὶ εἴπηται πόσον κοστίζει.

Ὁ Μονταριὸλ παρήγγειλεν εἰς Βορῶ καὶ τῷ ἐπέμπον δις τῆς ἡμέρας πᾶγον.

— Ἄλλ' ἔχετε ἐξοδὰ· χρειάζεται σάκχαρις, γάλα, καὶ ἄλλα.

— Αὐτὰ μοὶ κοστίζουν δέκα πέντε λεπτὰ τὴν ἡμέραν, ἀφοῦ δὲ τὸ θέλετε, κρατήσατε λογαριασμόν. Βεβαίως δὲν ἐννοεῖτε νὰ μοὶ δίδετε καθ' ἡμέραν τὰ δέκα πέντε λεπτὰ. Ἀμα ἡ σύζυγός σας ἰαθῇ θὰ σὰς δώσω λογαριασμόν τῶν ἐξόδων.

— Τότε δέομαι μετ' εὐγνωμοσύνης.

Ἡ κυρία Δραπιέ ἐξέφρασεν ἐπίσης τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς ταῖς κυρίαις.

— Ἐπρεπε ν' ἀσθενήσω, εἶπε τῇ Ἰουλιανῇ ἀσπαζομένη αὐτήν, διὰ νὰ ἀπολαύσω μίαν ἡμέραν τόσῳ εὐχάριστον.

— Θὰ ἔχετε πολλὰς τοιαύτας ἡμέρας, ἐστὲ ἡσυχῆς.

Ὀντως ἡ ἐπιούσα ὑπῆρξεν οἷα ἡ προτεραία. Τὴν πρωίαν ὁ ἀγρότης ἔφερε τὰ ὦκα καὶ τὸ βούτυρον, εἶπεν ὅτι ἡ μικρὰ διήλθε καλῶς τὴν νύκτα, ὅτι δὲ ἐθῆλαζεν ἀφθόνως. Τὴν δεκάτην ἡ κυρία Ζενεβραῖς ἀφίκετο μετὰ τῶν ἀνθέων, τὴν δὲ δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν ἤρξατο ἡ προσέλευσις τῶν πολλῶν ἐπισκεπτῶν. Ἐπαιξάν μουσικὴν, ὁ Ἑσπαρβαρίγκ ἀπήγγειλεν ἓνα μόνολογον, ἄλλον δὲ ὁ Καρελέ.

Ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου αὐτῆς ἡ κυρία Δραπιέ προσεμεῖδεν ταῖς πᾶσι. Τέλος ἀπελάμβανεν ὧν τινων τόσον διακαῶς εἶχε ποθῆσει.

Δὲν τῇ ἔλειπεν εἰμὴ πολυτελὲς ἱματισμός, καίτοι δὲ δὲν τὸ εἶπεν, οὐχ ἥττον ἐμάντευσαν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ τῇ κατασκευάσωσι κεντητὴν ἐσθῆτα τοῦ οἴκου ἐκ λευκοῦ κασμιρίου μετὰ ὑπορράματος ἐξ ἐρυθρᾶς μεταξῆς.

— Γνωρίζω ὅτι δὲν συνειθίζεται πολὺ ἡ οὐρά· ἐν τούτοις εὐχαρίστως θὰ τὴν ἔφερα.

Ἐκέντησαν λοιπὸν μακρὰν οὐράν, εἰς ἣν εἰργάσθησαν αἱ κυρίαι, ἐκάστη ὁσάκις εἶχε καιρὸν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κυρίας Ζενεβραῖς.

Ἄν δὲ αἱ φροντίδες αὐταὶ καὶ αἱ πολλὰὶ περιποιήσεις ἐξήσκησαν σωτηρίαν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ ἡθικοῦ τῆς κυρίας Δραπιέ, αἱ ἱατρικαὶ ὅμως φροντίδες τοῦ Μονταριὸλ οὐδὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῆς νόσου, ἥτις ἔβαινεν ὅλον ἐν καλπαζούσῃ.

— Ἦτο πολὺ ἀργά, ἔλεγεν ὁ ἱατρός, ὅταν ἤρχισεν ἡ θεραπεία.

Μετ' οὐ πολὺ πᾶσα ἐλπίς εἶχεν ἐκλείψει, ἡμέραι δὲ ζωῆς ὑπελείποντο.

— Ἀς τῇ χρηρήσωμεν τοῦλάχιστον τὴν χάράν τῆς ἐσθῆτος, συνέστα ἡ Ἰουλιανή.

Μ' ὅλην ὁμως τὴν δραστηριότητα, μεθ' ἧς εἰργάσθησαν, ἡ ἐσθῆς ἐτελείωσεν, ὅταν ἡ κυρία Δραπιέ ἐψυχόρραγει.

Ἐχρησίμευσε διὰ γὰρ σκεπασμὸν αὐ-

τήν. Ὅτι ἐπραξάν διὰ τὴν ἀσθενή, τὸ ἐπραξάν καὶ διὰ τὴν νεκράν. Πᾶσαι αἱ περιποιηθεῖσαι αὐτήν, ἀνέλαβον τὴν φροντίδα τῆς κηδείας αὐτῆς. Ἦδη δὲ δὲν ἐξανίστατο ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ Δραπιέ· οὐδὲν ἐντέταξε καὶ οὐδένα ἠυχάριστησε.

Μόνον κατὰ τὴν ἐκ τοῦ νεκροταφείου ἐξοδὸν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ ὅτι ἦν συγκεκινημένος ἐκ τῶν τόσων ἐνδείξεων τῆς συμπαθείας.

Τότε ὁ Ὀκτὼν λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τῷ εἶπεν ὅτι τὴν ἐσπέραν τὸν ἀνέμενον ἐν τῇ τραπέζῃ τῶν ὑπολοχαγῶν, ἐνθα θὰ εὕρισκε φίλους καὶ συναδέλφους περὶ αὐτόν.

Μετέβη ὄντως καὶ ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τοῦ Βονέ καὶ τοῦ Σολέ.

— Τίς θὰ μοὶ ἔλεγεν, ἐπιθύρισε, ὅτι θὰ ἦμην εὐτυχὴς εὐρισκόμενος ἡμέραν τινὰ ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ εἰκοτροφεῖου.

Θ'

Ἐπανερχομένη ἐκ τῆς κηδείας τῆς κυρίας Δραπιέ, ἡ κυρία Κόλλας ἐπλησίασε τὸν Βονέ καὶ ἐβάδιζε παρ' αὐτῷ, χωρὶς οὗτος νὰ δύναται ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῆς. Θὰ ἤκουεν ἄρ' ἂν γὰρ ἐτι τὰς φλυαρίας τῆς καὶ τὰς κακεντρεχεῖς ἐκφράσεις τῆς; Εἰς μάτην ἔρριψε περὶ αὐτὸν ἱκετευτικὰ βλέμματα· οὐδεὶς ἦλθεν εἰς βοήθειάν του, πάντες δ' ἔφευγον τὴν γυναικῆα ἐκείνην.

— Ἴδού ὁ Βονέ συνελήφθη ὑπὸ τῆς Βενζίνης, εἶπεν ὁ Βεζέν· πῶς θὰ τὸν ἐλευθερώσῃ;

— Ὅχι ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Δερόδης πρὸ ἐξ ἡμερῶν ἐπανελθὼν εἰς Φεγιάδην.

— Οὔτε ἐγώ, ὑπέλαθεν ἄλλος τις.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ἡ κυρία Κόλλας, εἰδοποιήσατε τὴν Ἰουλιανὴν περὶ τῶν λεγομένων εἰς τὴν πόλιν;

— Ὅχι, κυρία.

— Λοιπὸν! κακῶς ἐπράξατε.

Ὁ Βονέ δὲν ἀπήντησεν.

— Παρατηρήσατε τὴν Ἀννέταν, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Κόλλας.

Ἡ Ἀννέτα ἤρχετο μετὰ τῆς μητρὸς τῆς, τῆς μάμμης τῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς προηγίτο δὲ τούτων κατὰ τινα βήματα.

— Δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἀξιοπεριέργον εἰς αὐτήν, ἀπήντησεν ὁ Βονέ ἐκπληκτος.

Ἐπεται συνέχεια.

Κθ.

ΕΞΕΛΕΞΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΛΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΠΙΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ
Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου
Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πι-
στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-
στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-
νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς
τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς
Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ
ΦΡΑΓΚΩΝ 25.
(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυ-
θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ.
ταχυδρομικῶν τελεῶν.